

Misijní výjezd Estonsko, TAPA 15

Jana Horáková, KS Ostrava

Na letošní misijní výjezd do Estonska mi zůstanou vzpomínky ještě dlouho. Už jen proto, že mě zde čekalo spousta nových překvapení jako například můj první let či první estonské slovo peki! (do prkýnka). Rovněž díky činnostem jako hledání pokladů či připravování programů pro děti, které už jsou pro mě staré známé.

Co se týče hledání pokladů, naučil mě Bůh neklesat na mysli a neztrácet naději i když nic nenajdu, protože někdy jindy už ano. První den jsem vůbec nic nenašla, ten další hned tři poklady. Jeden z pokladů byl **chlapec**, kterému jsme koupili **letadlo**, jak nám to Bůh ukázal. Spolu s **maminkou** se začali usmívat a vypadali velmi překvapeně a otevřeně, proto jsme využili situace a pozvali je na naše programy. Další poklad byl v obchodě **s neprůhlednými okny**, brýlemi ve tvaru **srdcí, květinami, zlatými předměty** a zrcadlem ve tvaru **kruhu**, což byly všechno indicie místa z map pokladů. Rovněž jsme měli mezi jmény napsáno slovo **kirik**. Prodačka byla věřící a chtěla modlitby za syna, který nechodil do církve. Před odchodem jsme zjistili, že to slovo na naší mapě znamená kostel či církev! A poslední poklad se nacházel ve **skate parku u lampy, s graffiti obrázky** a u **U-rampy**. Jednalo se o teenagera s **bílou barvou na basebalové čepici a náramkem na ruce**. Mezi modlitebními potřebami na mapě stál zapsán **problém s pravou nohou**. Hoch nám s údivem sdělil, že ho bolí právě kotník pravé nohy a dovolil nám se za něj modlit.

Bůh k nám během celého výjezdu neustále mluvil a přemýšlela jsem nad ním i v noci, kdy jsem vnímala (jistě díky přímlyvným modlitbám) jeho přítomnost. Dokonce se mi zdály, věřím, dva prorocké sny, což mě velmi potěšilo a povzbudilo.

Noc však samozřejmě nebyl jediný čas s Bohem. Mile mě překvapilo, že jsme dopoledne trávili chválením Boha, nasloucháním Jeho hlasu a čtením úryvku z Bible. Jedno dopoledne jsme obeštoupili mapu světa a žehnali Evropě. Tato činnost mi připomněla, že po mě Bůh chtěl, ať se doma modlím s mapou za pronásledované křesťany.

Odpoledne pak následoval program pro veřejnost. Nejdříve jsme předváděli evangelizační tance a scénky a poté jsme se rozdělili na workshopy tance, dramatu, tvoření a sportu. Chvála Bohu, že vyslyšel (přímlyvné) modlitby a právě v tuto dobu, kdy se skotačilo venku, nikdy nepršelo.

Jedno dopoledne bylo naším úkolem pohladit na duši chválami a pobavit tancem a scénkami lidi v domě pro postižené. Na jejich obličejích i neustávajících objetích šlo vidět, že naše snaha splnila svůj účel a příští ročník se mají nejspíš opět na co těšit.

Po výdeji energie bylo vždy potřeba ji doplnit. Külvi (pastorova žena) spolu s některými ze svých **deseti dětí** nám pravidelně chystala polední a večerní **dlabačky** (Pavlovo oblíbené slovo hned po absolut). Po takovém množství jídla jsme se cítili opravdu **absolut** přeplnění. Z čehož plyne varování: Pokud hodláte jet na Tapa 16, rozmyslete si to. Rozhodně nepřijedete jen s plno zážitky, ale i pár kily navíc. Aneb jak Pavel říká: Tyhle dlabačky, to snad není žádná misie! Mějte se požehnaně, a pokud se i přes výše vypsání varování rozhodnete jet, budu s nadšením očekávat vaše svědectví.

Na www.go-east-mission.net vychází v srpnu 2015.

[Německý překlad](#) je zde.

[Estonský překlad](#) je zde.